

Fortolkning eller Anvendelse af Overenskomster af hvilken som helst Art mellem Parterne, eller angaaende en Fordring paa Penge, naar Forpligtelsen til at udrede en Erstatning eller hvilken som helst anden Betaling er anerkendt i Princippet af Parterne. Der er derhos optaget det samme Forbehold som i Konventionen med Belgien, angaaende Tvistigheder mellem den ene Stats Undersaatter og den anden Stat.

Ganske anderledes vidtrækkende Anvendelse har imidlertid den obligatoriske Voldgift faaet i Konventionen med *Italien*. Ikke blot er man fra italiensk Side gaaet ind paa at lægge Princippet i den dansk-nederlandske Voldgiftskonvention til Grund, saaledes at Parterne (Artikel 1) have forpligtet sig til, uden noget som helst Forbehold, at forelægge Voldgiftsdomstolen i Haag alle mellem dem opstaaende Tvistigheder, som ikke dem kunnet afgøres ad diplomatisk Vej; — og fortjener det her at bemærkes, at det er første Gang, at en af Stormagterne indgaar med en anden europæisk Magt paa en saadan ubetinget Voldgiftsforpligtelse, hvis Omfang yderligere fastslaas ved, at det udtrykkelig siges, at den skal gælde i alle Tvistigheder, ligegyldigt af hvilken Art —. Men Konventionen gør endnu et Skridt videre, i konsekvent Gennemførelse af dette Princip. Man har, uagtet Haagerkonventionen ikke forudsætter obligatorisk Voldgift, optaget den fra dennes Artikel 31 hentede Bestemmelse (Artikel 2, 1ste Membrum), idet man har forudsat, at Parterne i Reglen ville finde det formaalstjenligt, i hvert enkelt Tilfælde at undertegne en særlig Voldgifts Antagelse (Kompromis), der klart bestemmer Stridens Genstand, Omfanget af Voldgiftsdommerens Myndighed m. m. Men man har indset, at skal den obligatoriske Voldgift gennemføres, maa der haves Sikkerhed for, at den ene af Parterne ikke unddrager sig Voldgiften ved at erklære sig ude af Stand til at enes med Modparten om Kompro-

misset. Derfor fastsættes, i samme Artikel 2, 2det Membrum, efter italiensk Initiativ, at hvis der ingen særlig Voldgiftsantagelse foreligger, afgive Voldgiftsmændene Kendelse paa Grundlag af de af de to Parter formulerede Paastande. Denne Bestemmelse vil antagelig medføre, at en Voldgiftsantagelse i Reglen vil komme i Stand og Afgørelsen af Tvisten altsaa bevare Karakteren af egentlig Voldgift. Men selv om dens praktiske Betydning saaledes maatte vise sig ringe, betegner denne i Voldgiftstekniken mellem Staterne fuldstændig nye Bestemmelse principielt et meget betydningsfuldt Fremskridt. Den muliggør for Staterne at gaa frem i Lighed med private Personer, der tvistes, hvor den Part, der mener sig forurettet, tyer til Retten for at faa Modparten dømt. Fornøden Garanti indeholdes formentlig i Bestemmelsen om, at Haagerdomstolens Kendelse i disse Tilfælde skal afgives paa Grundlag af de af de to Parter formulerede Paastande, og Proceduren ordnes overensstemmende med de i Haagerkonventionen indeholdte Regler (Artikel 2, 3die Membrum). Den fra andre danske Voldgiftsoverenskomster i Artikel 4 optagne Bestemmelse, hvorefter den ene Stat ikke uden den andens Samtykke kan forlange henvist til Afgørelse ved Voldgiftsdomstolen en mellem en Undersaat af en af Parterne og den anden kontraherende Stat opstaaet Tvist, som Domstolene ifølge denne Stats Lovgivning ere kompetente til at paa-dømme, har i nærværende Konvention erholdt den Begrænsning, at Bestemmelsen dog ikke skal gælde, naar Uenigheden angaar Anvendelsen af en Overenskomst mellem de to Stater, eller det drejer sig om et Tilfælde af Rettens Fornægtelse. — Man har derhos været enig om ikke at optage fra den dansk-nederlandske Voldgiftskonvention en Artikel vedrørende Betingelsen for andre Staters Tiltrædelse til Konventionen.